

Daniels Bog – Nummer nioghalvfjerds

Afsløringen af oprøret i 1888: Lærdomme fra anden generation af laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger
2024-02-12

Den anden generation af laodikeisk adventisme fremkom i 1888, og denne generation er symbolsk fremstillet i Ezekiels ottende kapitel som den anden vederstyggelighed, der er repræsenteret ved «hans billedvæsens kamre».

Så gik jeg ind og så; og se, alle slags krybdyr og afskyelige dyr og alle Israels hus' afguder var afbildet på væggen hele vejen rundt. Og foran dem stod halvfjerds mænd af de ældste i Israels hus, og midt iblandt dem stod Ja'azanja, Sjafans søn, med hver mand sit røgelseskar i hånden; og en tyk sky af røgelse steg op. Da sagde han til mig: Menneskesøn, har du set, hvad de ældste i Israels hus gør i mørket, hver mand i sit billedkammers rum? For de siger: Herren ser os ikke; Herren har forladt jorden. Ezekiel 8:10–12.

Billedkamrene repræsenterer de ugudelige hemmeligheder i hjertet hos dem, der fremstilles som de gamle mænd, og de har bragt netop denne ugudelighed ind ikke alene i deres sinds kamre, men også i Guds helligdoms kamre.

Spis ikke brød hos den, der har et ondt øje, og begær heller ikke hans lækkerier; for som han tænker i sit hjerte, sådan er han: »Spis og drik,« siger han til dig, men hans hjerte er ikke med dig. Ordsprogene 23,6-7.

Billedkamrenes ugudelighed er skrevet både på templets mure og på de ældstes sinds mure. De hemmelige billedkamre i den anden vederstyggelighed i Ezekiels ottende kapitel repræsenterer anden generation af laodikeisk adventisme, og blandt de fire vederstyggeligheder bruger den anden vederstyggelighed mere tid på at fremhæve et korporativt oprør, skønt alle fire vederstyggeligheder fremstilles som udført af de mænd, der skulle have været folkets vogtere.

“Udfrielsens mærke er sat på dem, ‘som sukker og råber over alle de vederstyggeligheder, der øves.’ Nu drager dødens engel ud, fremstillet i Ezekiels syn ved mændene med slagtevbåbnene, til hvem befalingen gives: ‘Dræb til yderlighed gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved min helligdom.’ Profeten siger: ‘De begyndte med de gamle mænd, som var foran huset.’ Ezekiel 9:1–6. Ødelæggelsens værk begynder blandt dem, som har bekendt at være folkets åndelige vogtere. De falske vægttere er de første, der falder. Der er ingen til at ynke eller skåne. Mænd, kvinder, unge piger og små børn omkommer sammen.” The Great Controversy, 656.

Det oprør, som kendetegner den anden generations fremkomst, er specifikt forbundet med lederskabet i det laodikeiske adventisme, således som det blev opfyldt ved Generalkonferensmødet i Minneapolis i 1888. Det fremstilles ved udtrykket »de ældste af Israels hus« og også ved »de halvfjerds mænd«. Det var halvfjerds ældste, der var forbundet med Moses' gerning, og Jesu anden

gruppe af disciple bestod af halvfjerds mænd. »Halvfjerds« repræsenterer lederskab, ligesom »de ældste« gør. Den anden vederstyggelighed lægger en særlig ekstra vægt på lederskabet, og derved lægger den vægten på vederstyggeligheden som værende forbundet med et kollektivt oprør fra lederskabets side.

Midt iblandt de halvfjerds gamle mænd stod »Jaazanja, Sjafans søn.« Navnet »Jaazanja« betyder »hørt af Gud«, og han repræsenterer et lederskab, der gjorde oprør netop på den tid, da Gud talte; for han hørte Gud, men nægtede at lytte, idet han hævdede, at Gud havde forladt sit folk, og at Gud ikke så, hvad der foregik i de skjulte kamre. Jaazanja var »Sjafans søn«, og navnet »Sjafan« betyder »at skjule«. Den anden generations scene repræsenterer et oprør hos lederskabet, som gjorde oprør netop på den tid, da Gud talte, og de troede, at Gud hverken så eller bekymrede sig om deres handlinger.

Søster White nedskrev, at det blev vist hende, hvilke samtaler lederskabet i den laodikeiske adventisme førte under Generalkonferencen i 1888. Ved Generalkonferencen i 1888 viste Gud Søster White de møder, som lederne holdt indbyrdes, når de mente, at Gud ikke lyttede. Der, i deres værelses skjul, talte de ondt imod Søster White, hendes søn og ældstebrødrene Jones og Waggoner. De troede, at de kunne tale frit, for Gud kunne ikke se dem i deres private kvarterer; men Gud viste netop disse samtaler til profetinden. De var samlet i et fælles møde, og ifølge inspirationen hørte de budskabet om sildigregnen, men de nægtede at høre.

Hvad var det, der havde frembragt et lederskab, som i 1888 gav udtryk for et så åbenlyst oprør, at søster White sammenlignede det med Korahs, Datans og Abirams oprør?

"Når I bliver oplyst af Helligånden, vil I se al den ondskab i Minneapolis, sådan som den er, sådan som Gud ser på den. Hvis jeg aldrig mere ser jer i denne verden, så vær forvisset om, at jeg tilgiver jer den sorg og nød og sjælebyrde, I uden nogen grund har påført mig. Men for jeres sjæls skyld, for Hans skyld, som døde for jer, ønsker jeg, at I må se og bekende jeres fejl. I forenede jer med dem, der modstod Guds Ånd. I havde alle de beviser, I behøvede, for at Herren virkede gennem brødrene Jones og Waggoner; men I tog ikke imod lyset; og efter de følelser, I gav efter for, de ord, I talte imod sandheden, følte I jer ikke rede til at bekende, at I havde handlet forkert, at disse mænd havde et budskab fra Gud, og at I havde ringeagtet både budskab og budbringere.

„Aldrig før har jeg blandt vort folk set en så fast selvtilfredshed og en så stor uvillighed til at modtage og anerkende lys, som den der blev åbenbaret i Minneapolis. Det er blevet vist mig, at ikke én af dem, som nærrede den ånd, der blev åbenbaret ved dette møde, igen ville få klart lys til at skelne den dyrebarhed i den sandhed, som blev sendt dem fra himmelen, før de ydmygede deres stolthed og bekendte, at de ikke blev drevet af Guds Ånd, men at deres sind og hjerter var fyldt med fordom. Herren ønskede at komme dem nær, at velsigne dem og helbrede dem for deres frafald, men de ville ikke høre. De blev drevet af den samme ånd, som inspirerede Korah, Datan og Abiram. Disse Israels mænd var besluttede på at modsætte sig ethvert bevis, som ville vise, at de tog fejl, og de fortsatte og fortsatte på deres vej i utilfredshed, indtil mange blev draget bort til at slutte sig til dem.”

„Hvem var disse? Ikke de svage, ikke de uvidende, ikke de uoplyste. I dette oprør var der to hundrede og halvtreds fyrster, ansete i menigheden, mænd af navn og ry. Hvad var deres vidnesbyrd? ‘Hele menigheden er hellig, hver eneste af dem, og Herren er iblandt dem; hvorfor ophøjer I da jer selv over Herrens menighed?’ [4 Mosebog 16:3]. Da Korah og hans ledsagere omkom under Guds dom, så det folk, som de havde bedraget, ikke Herrens hånd i dette mirakel. Hele menigheden anklagede den næste morgen Moses og Aron: ‘I har dræbt Herrens folk’ [Vers 41], og plagen kom over menigheden, og mere end fjorten tusind omkom.

»Da jeg havde besluttet at forlade Minneapolis, stod Herrens engel ved min side og sagde: ‘Ikke således; Gud har et værk for dig at udføre på dette sted. Folket handler på ny Korahs, Datans og Abirams oprør igennem. Jeg har sat dig på din rette plads, hvilket de, som ikke er i lyset, ikke vil anerkende; de vil ikke agte på dit vidnesbyrd; men jeg vil være med dig; min nåde og kraft skal opretholde dig. Det er ikke dig, de foragter, men de sendebud og det budskab, jeg sender til mit folk. De har vist foragt for Herrens ord. Satan har blindet deres øjne og fordrejet deres dømmekraft; og dersom ikke hver sjæl omvender sig fra denne deres synd, denne uhelligede uafhængighed, som krænker Guds Ånd, skal de vandre i mørke. Jeg vil flytte lysestagen fra dens plads, dersom de ikke omvender sig og bliver omvendt, så jeg kan læge dem. De har formørket deres åndelige syn. De ønskede ikke, at Gud skulle åbenbare sin Ånd og sin kraft; for de har en ånd af spot og væmmelse over for mit ord. Letsind, tom snak, skæmt og spøg øves daglig. De har ikke sat deres hjerter til at søge mig. De vandrer i gnisterne fra deres egen ild, og dersom de ikke omvender sig, skal de lægges ned i sorg. Så siger Herren: Stå på din vagtpost i pligtens tjeneste; for jeg er med dig og vil ikke forlade dig og ikke svigte dig.’ Disse ord fra Gud har jeg ikke vovet at tilsidesætte.«

„Lys har skinnet i Battle Creek i klare, strålende stråler; men hvem af dem, der tog del i mødet i Minneapolis, er kommet til lyset og har modtaget de rige sandhedsskatte, som Herren sendte dem fra himlen? Hvem har holdt trit, skridt for skridt, med Lederen, Jesus Kristus? Hvem har aflagt fuld bekendelse af deres vildfarne nidkærhed, deres blindhed, deres jalousi og onde mistanker, deres trods mod sandheden? Ikke én; og fordi de så længe har undladt at anerkende lyset, har det ladet dem langt tilbage; de er ikke vokset i nåden og i kundskaben om vor Herre Jesus Kristus. De har undladt at modtage den nødvendige nåde, som de kunne have fået, og som ville have gjort dem til stærke mænd i religiøs erfaring.“

Det standpunkt, der blev indtaget i Minneapolis, var tilsyneladende en uoverstigelig hindring, som i høj grad indesluttede dem sammen med tvivlere, spørgere, med dem, der forkaster sandheden og Guds kraft. Når endnu en krise kommer, vil de, som så længe har modstået bevis på bevis, igen blive prøvet på de punkter, hvor de så åbenbart svigtede, og det vil være vanskeligt for dem at modtage det, som er fra Gud, og at forkaste det, som er fra mørkets magter. Derfor er deres eneste sikre kurs at vandre i ydmyghed og gøre stierne lige for deres fødder, for at den halte ikke skal ledes bort fra vejen. Det gør hele forskellen, hvem vi holder selskab med, om det er med mænd, som vandrer med Gud og tror på og stoler på Ham, eller med mænd, som følger deres egen formodede visdom og vandrer i gnisterne fra deres egen optænding.

Den tid og omsorg og det arbejde, der har været påkrævet for at modvirke indflydelsen fra dem, som har arbejdet imod sandheden, har været et frygteligt tab; for vi kunne have været år forud i åndelig kundskab; og mange, mange sjæle kunne være blevet føjet til menigheden, hvis de, som burde have vandret i lyset, var gået videre for at kende Herren, så de kunne vide, at Hans fremgang er beredt som morgenrøden. Men når så megen møje må anvendes lige i menigheden for at modvirke indflydelsen fra arbejdere, som har stået som en granitmur imod den sandhed, Gud sender til Sit folk, lades verden tilbage i forholdsvis mørke.

„Gud mente, at vægterne skulle rejse sig og med forenede røster udsende et bestemt budskab, idet de lod basunen give en tydelig klang, for at folket alle måtte skynde sig til deres pligtpost og udføre deres del i det store værk. Da ville det stærke, klare lys fra den anden engel, som kommer ned fra himmelen med stor magt, have fyldt jorden med hans herlighed. Vi er år tilbage; og de, som stod i blindhed og hindrede fremgangen af netop det budskab, som Gud havde til hensigt skulle udgå fra mødet i Minneapolis som en brændende lampe, har behov for at ydmyge deres hjerter for Gud og se og forstå, hvorledes værket er blevet hindret ved deres sinds blindhed og hjertets hårdhed.“ Manuscript Releases, bind 14, 107–111.

Hvad var det, der havde frembragt et lederskab, som udviste et så åbenlyst oprør i 1888, at søster White sammenlignede det med Korahs, Datans og Abirams oprør? Svaret ligger uden tvivl i oprøret i 1863, som banede vejen for det, Ezekiel fik at vide ville være endnu større vederstyggeligheder. Forkastelsen af »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve og indførelsen af et forfalsket kort ville skabe nødvendigheden af at opretholde forfalskningen fra 1863. Således ville Miller se sine juveler blive spredt og dækket til med affald og falske juveler og mønter. Det verdslige ordsprog siger: »Historien skrives af sejrherrene.«

Skønt de, som leder den laodikeiske adventistkirke, i virkeligheden ikke er sejrherrene, har de brugt tid og kræfter på at konstruere en historisk fortælling, der opretholder det tiltagende oprør gennem de fire generationer, i et forsøg på at fremstille dette oprør i et lys, som ligger fjernt fra den faktiske historie, der er nedskrevet af himlens engle. Omskrivning af historien er et kendetegnende træk ved den katolske kirkes jesuitter, og historisk revisionisme har været et gængs virkemiddel blandt laodikeiske adventistiske historikere. Det, der i disse dage skrives af laodikeiske adventistiske »historikere« om Generalkonferencens samling i Minneapolis, er et klassisk eksempel på historisk revisionisme.

Der kan have været nogle få af oprørerne fra den konference, som til sidst omvendte sig, men undtagelsen fra reglen ophæver ikke reglen. Søster White blev befaleet at blive og nedskrive mødet, for Korahs, Datans og Abirams oprør blev gentaget. Når adventistiske historikere opbygger fremstillingen af vidnesbyrdet omkring, hvorvidt budskabet om retfærdiggørelse ved tro blev forstået eller ikke forstået, forkastet eller ikke forkastet, eller senere antaget, er det at undgå det inspirerede vidnesbyrd om et oprør, som blev forbilledliggjort ved Korah, Datan og Abiram.

Hvem af disse tre oprørere viser Moses' beretning, at sidenhen angrede og blev taget til nåde igen i lederskabet sammen med Moses?

„Korah, den ledende ånd i denne bevægelse, var en levit af Kohats slægt og en fætter til Moses; han var en mand med dygtighed og indflydelse. Skønt han var indsat til tjeneste ved tabernaklet, var han blevet utilfreds med sin stilling og stræbte efter præstedømmets værdighed. At præsteembedet var blevet overdraget til Aron og hans hus, skønt det tidligere havde tilfaldet den førstefødte søn i hver familie, havde vakt misundelse og utilfredshed, og i nogen tid havde Korah i det skjulte modarbejdet Moses' og Arons myndighed, skønt han ikke havde vovet nogen åben oprørshandling. Til sidst udtænkte han den dristige plan at styrte både den borgerlige og den religiøse myndighed. Det skortede ham ikke på sympatisører. Tæt ved Korahs og kohatiternes telte, på sydsiden af tabernaklet, lå Rubens stammes lejr, og Datans og Abirams telte, to fyrster i denne stamme, stod nær Korahs. Disse fyrster sluttede sig villigt til hans ærgerrige planer. Som efterkommere af Jakobs ældste søn gjorde de krav på, at den borgerlige myndighed tilkom dem, og de besluttede at dele præstedømmets ære med Korah.“

Folkets sindstilstand begunstigede Korahs anslag. I bitterheden over deres skuffelse var deres tidligere tvivl, misundelse og had vendt tilbage, og atter blev deres klager rettet mod deres tålmodige leder. Israelitterne tabte stadig af syne den kendsgerning, at de stod under guddommelig ledelse. De glemte, at pagtens Engel var deres usynlige fører, at Kristi nærvær, skjult af skytøtten, gik foran dem, og at Moses fra Ham modtog alle sine anvisninger.

„De var uvillige til at underkaste sig den frygtelige dom, at de alle måtte dø i ørkenen, og derfor var de rede til at gribe enhver påskud for at tro, at det ikke var Gud, men Moses, som førte dem, og som havde afsagt deres dom. Den bedste indsats fra den sagtmodigste mand på jorden kunne ikke dæmpe dette folks opsætsighed; og skønt tegnene på Guds mishag over deres tidligere genstridighed stadig stod for dem i deres sønderbrudte rækker og formindskede antal, tog de ikke læren til sig. Atter blev de overvundet af fristelsen.” Patriarker og Profeter, 395, 396.

Det laodikeiske adventisme begyndte i 1856, og i 1863 blev det den lovligt registrerede laodikeiske adventistkirke. Som tidligere behandlet i forudgående artikler findes der intet inspireret vidnesbyrd om, at Laodikea nogensinde bliver frelst. Den kan ikke frelses, medmindre den omvender sig fra sin tilstand og tager imod den erfaring, som Filadelfia repræsenterer. Laodikea er et folk, som dømmes ved at blive udspyet af Herrens mund. Som den laodikeiske menighed identificerer inspirationen, at menigheden var bestemt til at vandre i ørkenen, sådan som det gamle Israel gjorde.

Hvilken af det gamle Israels oprørere vandrede i ørkenen i fyrre år og gik derefter ind i det forjættede land? Ikke en eneste sjæl, og deres vandring var et forbillede på det moderne Israels vandring.

Koras, Datans og Abirams oprør (som var et forbillede på oprøret i 1888) byggede på deres uvillighed til at acceptere dommen over folket, som bestemte, at de skulle vandre fyrre år i ørkenen. Oprøret i 1888 byggede på lederskabets forkastelse af den kundgørelse, der identificerede dem som Laodikea og bestemte, at de på grund af deres ulydighed skulle vandre mange flere år i ørkenen.

„Det budskab, som blev givet os ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskab til den laodikeiske menighed, og ve over enhver, som bekender at tro sandheden og dog ikke genspejler de gudgivne stråler for andre.“ The 1888 Materials, 1053.

De gamle mænd, som skulle være folkets vogtere i 1888, mente, at de var „rige og havde overflod af gods“. Hvad der frembragte denne tilstand forud for 1888, vil vi behandle i den næste artikel.

„Min sjæl bedrøves dybt ved at se, hvor hurtigt nogle, som har haft lys og sandhed, vil tage imod Satans bedrag og lade sig betage af en falsk hellighed. Når mennesker vender sig bort fra de mærkepæle, Herren har opstillet, for at vi kan forstå vor stilling, sådan som den er udpeget i profetien, går de, uden at vide hvorhen.“

„Jeg sætter spørgsmålstegn ved, om ægte oprør nogensinde kan helbredes. Studér i Patriarchs and Prophets oprøret hos Korah, Datan og Abiram. Dette oprør blev udvidet og omfattede mere end to mænd. Det blev anført af to hundrede og halvtreds fyrster i menigheden, navnkundige mænd. Kald oprør ved dets rette navn og frafald ved dets rette navn, og overvej dernæst, at erfaringen hos Guds folk i fordums tid med alle dens anstødelige træk trofast blev nedskrevet for at indgå i historien. Skriften erklærer: 'Disse ting ... er skrevet til formaning for os, til hvem verdens ender er kommet.' Og hvis mænd og kvinder, som har kundskab om sandheden, er så langt adskilt fra deres store Leder, at de vil tage frafaldets store leder og kalde ham Kristus vor retfærdighed, er det, fordi de ikke er trængt dybt ned i sandhedens miner. De er ikke i stand til at skelne den dyrebare malm fra det uægte materiale.“

„Læs de advarsler, som så rigeligt gives i Guds ord angående falske profeter, der vil komme ind med deres vranglærdomme og, om muligt, vil forføre selv de udvalgte. Hvorfor er det, trods disse advarsler, at menigheden ikke skelner det falske fra det ægte? De, som på nogen måde således er blevet vildledt, bør ydmyge sig for Gud og oprigtigt omvende sig, fordi de så let er blevet ført på afveje. De har ikke skelnet den sande Hyrdes røst fra en fremmeds. Lad alle sådanne gennemgå dette kapitel i deres erfaring.“

"I mere end et halvt århundrede har Gud givet sit folk lys gennem sit Ånds vidnesbyrd. Efter al denne tid skal det så overlades til nogle få mænd og deres hustruer at afbedrage hele de troendes menighed ved at erklære fru White for en bedrager og en forfører? 'Af deres frugter skal I kende dem.'"

„De, som kan se bort fra alle de beviser, som Gud har givet dem, og forvandle den velsignelse til en forbandelse, bør skælv for deres egne sjæles frelse. Deres lysestage vil blive flyttet fra sit sted, hvis de ikke omvender sig. Herren er blevet krænket. Sandhedens banner, for den første, den anden og den tredje engels budskaber, er blevet efterladt til at slæbe i støvet. Hvis vægterne får lov til at vildlede folket på denne måde, vil Gud holde nogle sjæle ansvarlige for mangel på skarp dømmekraft til at opdage, hvilken slags føde der blev givet til Hans hjord.“

„Frafald er forekommet, og Herren har tidligere tilladt forhold af denne art at udvikle sig for at vise, hvor let hans folk vil blive vildledt, når de stoler på menneskers ord i stedet for selv at ransage Skrifterne, sådan som de ædle bereere gjorde, for at se, om disse ting forholder sig således. Og Herren har tilladt, at sådanne ting sker, for at der kan gives advarsler om, at sådanne ting vil finde sted.“

„Oprør og frafald er i selve den luft, vi indånder. Vi vil blive påvirket af dem, medmindre vi i tro hænger vore hjælpeløse sjæle på Kristus. Hvis mennesker nu så let vildledes, hvordan skal de da bestå, når Satan skal udgive sig for Kristus og gøre mirakler? Hvem vil da forblive urokket af hans fordrejninger — idet han bekender sig til at være Kristus, når det kun er Satan, der antager Kristi skikkelse og tilsyneladende gør Kristi gerninger? Hvad vil kunne holde Guds folk tilbage fra at give deres troskab til falske kristus'er? 'Gå dem ikke efter.'“

„Læresætningerne må forstås klart. De mænd, der antages til at forkynde sandheden, må være forankrede; da vil deres fartøj holde stand mod storm og uvejr, fordi ankeret holder dem fast. Bedragene vil tiltage, og vi skal kalde oprør ved dets rette navn. Vi skal stå iført den fulde rustning. I denne konflikt møder vi ikke blot mennesker, men magter og myndigheder. Vi kæmper ikke mod kød og blod. Lad Efeserne 6:10–18 blive læst omhyggeligt og med dyb alvor i vore menigheder.“ Notebook Leaflets, 57, 58.